Hledí-li žalobce sestrojiti z placení vkladů jeho dlužníky u poštovní spořitelny assignaci, při níž prý byl on assignatem, žalovaná banka assignantkou a spořitelna assignatářkou, zapomíná, že jedná se o dvojí právní poměr, totiž jednak o právní poměr mezi ním, jeho dlužníky a žalovanou bankou, jednak o právní poměr spořitelny k žalované bance. Poukázav své dlužníky, by platili žalované bance vídeňskou poštovní spořitelnou, vystupoval žalobce vůči svým dlužníkům jako assignant vůči assignatům, při čemž assignatářkou byla žalovaná banka. Poštovní spořitelna, přijímajíc poukázané obnosy na účet žalované banky, obstarávala mandát k inkassu. Tento mandát vycházel ovšem od žalované. Ježto však, jak dolíčeno, žalobce sám a nejsa k tomu nucen, souhlasil se zasažením mandatáře k inkasu, není oprávněn, činiti žalovanou z toho odpovědnu, že osud splátek u mandatáře k inkassu pro jeho poměry se zhoršil. On může na žalované bance požadovati jen to, co tato na mandatáři k inkassu požadovati smí.

Za těchto okolností netřeba zabývati se déle otázkou, zda zhoršení situace stalo se náhodou a zda žalobce s otevřením zvláštního účtu pro vklady vídeňskou spořitelnou poštovní učiněné souhlasil.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. června 1920 Rv. I. 271/20.

—r.

K otázce, pokud jsou soudy povinny z moci úřední opatřiti doklady o vlastnictví žadatele o dobrovolnou dražbu. (§ 2. č. 5 a 269 nesp. pat.)

Likvidator veřejné společnosti žádal o dobrovolnou dražbu továrny s příslušenstvím, která v bilancích firmy byla jako majetek společnosti vykazována a tedy tvoří jmění společnosti; dokladů o vlastnictví firmy nepředložil.

Dle knihy pozemkové jsou mimo jednu nemovitost zapsáni za vlastníky ostatních těles jednotliví společníci stejným dílem.

Soud prvé stolice zamítl žádost, poněvadž neměl jiného podkladu pro otázku vlastnického práva mimo zápis v knize pozemkové, který však nesouhlasí se žádostí.

Stížnost opírá se o § 2. č. 5 nesp. pat. a tvrdí, že soud měl z úřední moci vyšetřiti okolnosti potřebné k rozhodnutí (vy-

slýchati strany, jiné osoby věci znalé, po případě znalce). K stížnosti přikládá opis poslední bilance z 30. června 1918, ve které jsou továrna i dělnické domky zapsány mezi aktivy společnosti. Bilance nemá podpisy společníků.

Stížnosti vyhověno nebylo z těchto důvodů: V odpor vzatým usnesením byla žádost stěžovatelova o dobrovolnou dražbu nemovitostí firmy zamítnuta z toho důvodu, že neobmezené vlastnictví firmy k těmto nemovitostem nebylo prokázáno. Není pochyby o tom, že tyto nemovitosti staly se dle čl. 91 obch. z. vlastnictvím firmy, jestliže byly — patřivše dříve některému společníku — pojaty do inventáře společnosti opatřeného podpisem všech společníků. Ale navrhovatel měl povinnost dokázati soudu tyto okolnosti. Bilance stěžovatelem teprve se stížností předložená nepodává spolehlivý doklad o těchto okolnostech, poněvadž obsahuje jen všeobecná označení »dělnické domy« a »továrna«; z toho nelze ještě odvoditi, že tyto nemovitosti jsou totožny s uvedenými knihovními tělesy.

Stěžovatel odvolává se na § 2. odst. 5 nesp. pat., že soudy nemají působiti stranám škody pochybovačností a úzkostlivostí, nýbrž mají rozhodné okolnosti vyšetřiti z moci úřední. Tím však není řečeno, že strany nepotřebují vůbec své návrhy odůvodňovati a opatřiti potřebné doklady. Naopak nemá soud dle § 2. odst. 10 pat. zanedbati opatrnosti k jistotě svojí i účastníků. Povolení dobrovolné dražby s vyvolací cenou 2,000.000 K jest opatření tak důležité a odpovědné, že soud plným právem může žádati, aby mu byl nutný podklad prokázán a zvláště vlastnictví jasně dokázáno. Uvedená knihovní tělesa nejsou v pozemkové knize připsána firmě; navrhovatel měl soudu prokázati, že přes to přešla do vlastnictví firmy. To mohl snadno učiniti, předloživ inventář a po případě jiné listiny. Škodou (§ 2. č. 10 pat.) rozumí se škoda materielní a nikoliv škoda vzniklá zamítnutím návrhu nedostatečně instruovaného.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl z těchto důvodů:

Dle § 269. nesp. pat. dlužno v žádosti za dobrovolnou dražbu nemovitostí vykázati, že osoba prodávající tyto nemovitosti jest jejich vlastnicí. Stěžovatel však nepodal tohoto výkazu ani v první stolici ani při podání rekursu ani při vznesení dovolacího rekursu, ač na tento zákonný požadavek byl upozorněn oběma nižšími soudy. Vzhledem na jasné znění § 269. nesp. pat. tyto soudy nebyly povolány k tomu, aby z moci úřední opatřily potřebné výkazy, a to tím méně proto, poněvadž stěžovatel ani netvrdí, že jemu to možno není, a neučinil za tím účelem žádného

návrhu. Následkem toho soudy nižší neměly ani potřebného základu, aby podle § 2. č. 5 jmen. pat. zahájily vhodné šetření o tom, zdali firma jest vlastnicí nemovitostí, jehož dražba má býti předsevzata.

Dle posledních slov § 2. č. 5 nesp. pat. jest ovšem soud povinen vyzvati v řízení nesporném strany, by předložily všecky listiny k bližšímu objasnění; ale tomuto zákonnému předpisu vyhověly nižší stolice již tím, že ve svých usneseních upozornily žadatele na jeho povinnost podati výkaz o vlastnictví k nemovitostem ,jež mají býti v dražbě prodány. Rekursu ani dovolacího rekursu nebylo vůbec potřebí; stačilo původní žádost znovu předložiti u soudu prvé stolice spolu s potřebnými doklady, neboť ustanovení § 411. c. ř. s., dle něhož nelze znovu uplatňovati pořadem práva nárok, o němž bylo soudním rozsudkem již právoplatně rozhodnuto, nevztahuje se na soudní usnesení vydané v této právní věci řízení nesporného.

Nejsou tedy souhlasná usnesení soudů nižších zřejmě nezákonná a dovolací rekurs nemá opory v § 16. nesp. pat.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 18. května 1920, čj. R I 288/20. *Dr. J. Koutský.*

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu ve věci výmazu ochranné známky.

Naříkaným rozhodnutím bylo vysloveno, že neměla býti zapsána, a tudíž vymazána býti má slovní známka »Elektra« pro elektrotepelné přístroje a elektrotechnické zboží, kterou stěžovatelka dne 17. června 1919 č. 10942 k zápisu do rejstříku obchodní a živnostenské komory v Praze přihlásila. Opatření ono stalo se z důvodu, že slovní známka »Elektra« utvořena jest připojením koncovky »a« ke kmeni »Elektr«, z něhož se tvoří všechna slova mající vztah k elektřině, obsahuje tedy, jsouc určena pro elektrotepelné přístroje a elektrotechnické zboží, výlučně údaj o vlastnosti zboží jí chráněného, resp. o určení jeho a odporuje tím ustanovení § 1 známk. novelly ze dne 30. července 1895 č. 108 ř. z.

Nejvyšší správní soud zamítl stížnost do tohoto rozhodnutí podanou, uváživ toto:

Podle § 1 zákona ze dne 30. června 1895 č. 108 ř. z. jsou vyloučena ze zápisu jako slovní známky taková slova, která ob-